

Sygn. akt I Ca 230/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2019 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Elżbieta Zalewska-Statuch

Sędziowie SSO Joanna Składowska

SSO Katarzyna Powalska

Protokolant sekretarz sądowy Elwira Kosieniak

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2019 roku w Sieradzu

na rozprawie

sprawy z powództwa M. H. (1)

przeciwko M. H. (2)

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Wieluniu

z dnia 11 lutego 2019 roku, sygnatura akt VIII C 343/18

1. oddała apelację;

2. zasądza od powódki M. H. (1) na rzecz pozwanej M. H. (2) 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I Ca 230/19

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Wieluniu w sprawie z powództwa M. H. (1) przeciwko M. H. (2) o zapłatę oddalił powództwo; zasądził od powódki na rzecz pozwanej 5.417 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego oraz nie obciążył M. H. (1) nieuiszczonymi kosztami sądowymi.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia i wnioski:

Mąż powódki Z. H. zmarł 2 kwietnia 2007 r., a spadek po nim nabyli żona M. H. (3) oraz dzieci D. H. (1) i A. Ś. po 1/3 części każde z nich. Po jego śmierci powódka postanowiła sprzedać dom przy ul. (...) w P., w którym nadal zamieszkiwała. Jednocześnie w P. jeden z deweloperów oferował nowe mieszkania przy ul. (...). Z uwagi na fakt, że powódka nie posiadała środków na zakup mieszkania, w porozumieniu z synem D. H. (1) i jego żoną – pozwaną

ustaliła, że syn i synowa zaciągną kredyt na zakup mieszkania, a po sprzedaży domu przy ul. (...) powódka zwróci im koszty kredytu, po czym dojdzie do przeniesienia własności lokalu mieszkalnego na powódkę.

Na zakup lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w P. powódka M. H. (1), D. H. (1) i pozwana M. H. (2) w dniu 20 listopada 2007 r. zaciągnęli w wspólnie w (...) SA w W., Oddział w P. kredyt mieszkaniowy w kwocie 108.618,14 zł oprocentowany w wysokości 6,99% zabezpieczony hipoteką. Z wypłaconego kredytu do 3 lipca 2008 r. zostały pobrane przez Bank m.in. prowizja w wysokości 217,24 zł i ubezpieczenie z tytułu utraty pracy w wysokości 1.496,66 zł. W dniu 27 marca 2008 r. między Firmą Handlowo – Budowlaną (...) spółka jawna w C. a D. H. (1) i pozwaną M. H. (2) została zawarta umowa ustanowienia odrębnej własności lokalu i umowa sprzedaży lokalu mieszkalnego o pow. 46,47 m.kw. położonego przy ul. (...) w P.. W przedmiotowym lokalu zostały wykonane: stolarka okienna, drzwi wejściowe, instalacja elektryczna, instalacja wodno-kanalizacyjna, instalacja centralnego ogrzewania, instalacja sanitarna, tynki wewnętrzne i posadzki cementowe. Lokal został sprzedany kupującym za cenę 106.904,24 zł, która została zapłacona. W związku z zakupem lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w P. powódka M. H. (1) nie dysponowała środkami na jego wykończenie i wyposażenie. Uzgodniła z D. H. (1) i pozwaną M. H. (2), że to oni sfinansują wykończenie i wyposażenie lokalu, a po sprzedaży nieruchomości położonej przy ul. (...) w P. dojdzie do rozliczeń. Nabyty lokal był w stanie surowym. Wykończenie lokalu odbywało się przy pomocy osób świadczących usługi budowlane i wykończeniowe. Koszty te ponieśli D. H. (1) i pozwana M. H. (2). W dniu 11 czerwca 2008 r. została zawarta umowa sprzedaży, na podstawie której współwłaściciele M. H. (3) w 4/6 części oraz D. H. (1) i A. H. po 1/6 części sprzedali R. i J. małżonkom O. na prawach wspólności ustawowej zabudowaną domem mieszkalnym nieruchomość położoną przy ul. (...) w P.. Umowa została zawarta w wykonaniu przedwstępnej umowy sprzedaży z 17 marca 2008 r. W umowie wskazano cenę sprzedaży w wysokości 122.000 zł, przy czym M. H. (1) miała przypaść kwota 82.000 zł, zaś D. H. (1) i A. Ś. – po 20.000 zł. W treści aktu notarialnego sprzedający potwierdzili zapłatę ceny sprzedaży. Cena wskazana umowie sprzedaży z 11 czerwca 2008 r. była zaniżona. W rzeczywistości ustalono ją na wyższym poziomie. W dniu 11 czerwca 2008 r. na rachunek bankowy powódki wpłynęła kwota 75.000 zł przelana przez małżonków O. tytułem (...). Powódka zatrzymała znaczną część ceny otrzymaną od nabywców małżonków O., a zwłaszcza należną D. H. (1). Następnie na poczet spłaty kredytu zaciągniętego na zakup lokalu mieszkalnego położonego przy ul. (...) w P. przekazała pozwanej i jej mężowi w dniu 11 czerwca 2008 r. kwotę 110.000 zł. Kredyt na zakup lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w P. został spłacony 3 lipca 2008 r. Powódka nie chciała zwrócić synowi D. H. (1) kosztów związanych z nabyciem oraz wykończeniem lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w P.. D. H. (1) żalił się innym osobom, że matka tak postępuje. W dniu 16 lipca 2008 r. M. H. (3) przelała na rachunek bankowy D. H. (1) kwotę 60.000 zł wpisując w tytule przelewu (...). Od przekazania tych środków D. H. (1) uzależnił przepisanie własności lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w P. na matkę w drodze darowizny. W tym samym dniu - 16 lipca 2008 r. została zawarta umowa darowizny, na podstawie której D. H. (1) i M. H. (2) darowali powódce M. H. (3) opisany wyżej lokal mieszkalny przy ul. (...) w P.. D. H. (1) nie sprzedawał matce M. H. (3) żadnego mieszkania w roku 2008. Nie miał w tym czasie potrzeby, by pożyczać od matki jakiegokolwiek pieniądze. Przekazana mu kwota 60.000 zł stanowiła zwrot poniesionych kosztów wykończenia i wyposażenia lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w P., kosztów notarialnych, kosztów związanych z uzyskaniem kredytu na jego zakup oraz rozliczenie ze spadku po ojcu – ceny uzyskanej ze sprzedaży nieruchomości położonej przy ul. (...) w P.. Pozwana jest jedynym spadkobiercą zmarłego w dniu 20 listopada 2017 r. D. H. (1). Między M. H. (1) a D. H. (1) toczyły dwa postępowania o alimenty, zakończone umorzeniem obu z nich na skutek zawarcia ugód sądowych odpowiednio z 30 listopada 2009 r. i 14 listopada 2014 r. Na ich podstawie D. H. (1) zobowiązał się płacić na rzecz matki M. H. (1) alimenty zaległe po 400 zł od maja 2009 roku i bieżące po 400 zł począwszy od grudnia 2009 roku, a od grudnia 2014 roku po 600 zł. W dniu 21 lipca 2008 r. powódka sporządziła testament, w którym powołała do spadku córkę A. Ś. wskazując, że w 1993 roku podarowała drugiemu spadkobiercy ustawowemu – swojemu synowi D. H. (1) zabudowane gospodarstwo rolne o pow. 4,4 ha i został już dostatecznie obdarowany. W dniu 29 marca 2004 r. D. H. (1) dokonał zgłoszenia w Urzędzie Skarbowym darowizny w wysokości 30.000 zł otrzymanej od rodziców. Na chwilę zamknięcia rozprawy pozwana nie zaspokoiliła powódki w zakresie dochodzonego roszczenia.

W ocenie Sądu I instancji powództwo jest niezasadne. Sąd, powołując się na art. 720 k.c., art. 74 k.c., art. 155 § 2 k.c. oraz art. 60 k.c., wskazał, że w rozpoznawanej sprawie nie ujawniono okoliczności świadczących o tym, by po stronie D. H. (1) występowała wola otrzymania od M. H. (1) na własność 60.000 zł oraz zobowiązanie się wobec M.

H. (1) do późniejszego zwrotu tej samej ilości pieniędzy. Podniesiono, że D. H. (1) był zainteresowany otrzymaniem od matki tej kwoty, ale bez obowiązku późniejszego zwrotu. Takiej woli zawarcia umowy nie było także po stronie M. H. (1). W ocenie sądu, nie sposób dopatrzeć się w opisywanym przesunięciu majątkowym także darowizny, co podniesiono w odpowiedzi na pozew. Zwrócono uwagę, że skoro powódka powołuje się na to, że działała w wyniku szantażu, przymusu, to w przekonaniu Sądu żądanie pozwu można rozpatrywać na gruncie przepisów o nienależnym świadczeniu (art. 411 k.c.), jednak powódka nie opierała na tych twierdzeniach swego żądania, a sąd jest związany granicami przedmiotowymi powództwa. Ponadto sposób obrony przed dochodzonym roszczeniem z nienależnego świadczenia jest inny niż przed roszczeniem z tytułu niewykonania umowy. Według sądu, gdyby nawet pokusić się o ocenę roszczenia na gruncie art. 411 k.c., to z materiału dowodowego wynika, że świadczenie D. H. (1) kwoty 60.000 zł było oparte na podstawie prawnej, bowiem z tytułu sprzedaży domu przy ul. (...) w P. należało się D. H. (1) 1/6 ceny, zaś z ustaleń wynika, że cena ta wynosiła ok. 226.000 - 230.000 zł, gdyż taka kwota przewija się w niniejszej sprawie oraz sprawach o alimenty. W tych warunkach sąd zauważył, że to M. H. (1) z tytułu tej czynności prawnej winna otrzymać ok. 150.000 - 153.000 zł, a zatrzymała więcej bo ok. 176.000 zł. Resztę winna zatem – według sądu – zwrócić pozostałym współwłaścicielom, zwłaszcza synowi. Poza tym sąd stwierdził, że niespornym jest, iż D. H. (1) wraz z małżonką – pozwaną, na własny koszt wykończyli i wyposażyli lokal mieszkalny z przeznaczeniem dla powódki, a kwota z tego tytułu to nie mniej niż ok. 23.000 zł. Do tego dochodzi także poniesione przez D. H. (1) i pozwaną koszty notarialne związane z opisanymi wcześniej umowami oraz koszt związany z udzieleniem kredytu na zakup lokalu mieszkalnego, która to suma tych wydatków może zatem stanowić kwotę 60.000 zł. Sąd zauważył, że nawet gdyby nawet bazować tylko na cenie sprzedaży domu przy ulicy (...) w P. ujawnionej w akcie notarialnym, to biorąc pod uwagę udział M. H. (1) należało się jej niespełna 82.000 zł. Za tę kwotę nie byłaby w stanie nabyć i wykończyć mieszkania, a tym bardziej nie miałaby środków, by pożyczyć synowi 60.000 zł. Zatem – według sądu – przekazana synowi kwota nie mogłaby z tego powodu być pożyczką, ale musiałaby mieć inną podstawę prawną (np. zwrot wcześniej otrzymanych środków). W ocenie Sądu powódka podjęła niedopuszczalną próbę jednostronnego działu spadku po zmarłym mężu, gdy tymczasem dział spadku może nastąpić bądź na mocy umowy między wszystkimi spadkobiercami, bądź na mocy orzeczenia sądu na żądanie któregośkolwiek ze spadkobierców (art. 1037 § 1 k.c.). Charakterystyczne są w tym zakresie – zdaniem sądu – informacyjne wyjaśnienia powódki, w których wskazała „syn dostał za dużo w wyniku działu spadku po moim mężu, córka dostała za mało”. Także pełnomocnik powódki - dla wykazania zasadności powództwa i niesłuszności otrzymania przez D. H. (1) kwoty 60.000 zł - próbował na poczet ewentualnej schedy spadkowej D. H. (1) zaliczyć darowizny, które otrzymał za życia ojca. Czyni to także powódka w sporządzonym testamencie. Podniesiono jednak, że niniejsza sprawa jest natomiast osadzona w określonych okolicznościach faktycznych i nie może zastępować postępowania o dział spadku, którego nie było. Stwierdzono zatem, że powódka naiwnie sądziła, że sprzedając dom (udział 4/6) i kupując mieszkanie będzie dysponować jeszcze nadwyżką, za którą będzie godnie żyć, gdyż z ustaleń wynika, że powódka się przeliczyła i poprzez niniejsze powództwo chciałaby obciążyć pozwaną – synową skutkami swoich decyzji. O kosztach procesu orzeczono zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 98 k.p.c. Z uwagi na charakter roszczenia oraz okoliczności, w jakich z nim wystąpiono Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c. Wynagrodzenie pełnomocnika ustalone zostało w oparciu w § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokatów (Dz. U. poz. 1800 ze zm.). Z uwagi na zwolnienie od kosztów powódki nie obciążono kosztami sądowymi.

Apelację od powyższego w ustawowym terminie wywiódł pełnomocnik strony powodowej, który zaskarżył orzeczenie w całości i zarzucił rozstrzygnięciu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych będący podstawą orzeczenia polegający na polegający ma bezzasadnym przyjęciu, iż - w dacie 16 lipca 2008 roku istniał inny niż pożyczka tytuł prawny uzasadniający przyjęcie od powódki przez D. H. (1) kwoty 60.000 zł, a w szczególności, że tytuł ten stanowił zwrot kosztów wykończenia i wyposażenia lokalu mieszkalnego przy ulicy (...), kosztów aktów notarialnych, kosztów uzyskania kredytu oraz był rozliczeniem ze spadku po ojcu D. H. (1), w sytuacji, gdy materiał dowodowy wskazuje, iż ustalony przez Sąd tytuł przysporzenia w rzeczywistości bądź nie istniał, bądź nie mógł odpowiadać kwocie 60.000 zł,

- D. H. (1), nie uzależnił przeniesienia na powódkę własności lokalu mieszkalnego przy ulicy (...) od udzielenia mu pożyczki

w kwocie 60.000 zł,

- pomiędzy powódka a D. H. (1) nie doszło do zawarcia umowy pożyczki pieniędzy w kwocie 60.000 zł,

- D. H. (1) wraz pozwaną poniósł na wykończenie i wyposażenie lokalu przy ulicy (...) wydatki w kwocie co najmniej 23.000 zł, w sytuacji, gdy w tym zakresie nie przeprowadzono żadnego dowodu pozwalającego na takie ustalenie

2. błędną ocenę materiału dowodowego, a w szczególności:

- bezzasadnie odmówienie dania wiary zeznaniom powódki, w sytuacji, gdy obiektywny materiał dowodowy w postaci dokumentów, poddany analizie w oparciu o zasady logicznego rozumowania, w pełni potwierdzał prawdziwość twierdzeń powódki tak co do okoliczności, jak i celu przekazania na rzecz D. H. (1) w dniu 16 lipca 2008 roku pieniędzy w kwocie 60.000 zł,

- bezzasadne danie wiary zeznaniom pozwanej, w sytuacji gdy jej twierdzenia co do tytułu otrzymania pieniędzy są z jednej strony ze sobą sprzeczne, a z drugiej strony całkowicie gołosłowne,

3. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 720 § 1 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty pełnomocnik powoda wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu, tj. zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 60.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 18 czerwca 2015 roku do 31 grudnia 2015 roku, ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie zwrotu kosztów procesu za postępowanie przed sądem rejonowym jako I instancją i zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik pozwanej wniósł o oddalenie apelacji jako oczywiście bezzasadnej i zasądzenie od powódki kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych prawem.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja strony powodowej okazała się nieuzasadniona.

Sąd Rejonowy wszechstronnie rozważył zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i poczynił prawidłowe, niesprzeczne z tym materiałem ustalenia faktyczne, które Sąd Okręgowy podziela w całości. Wbrew wywiadowi skarżącego Sąd I instancji nie dopuścił się żadnego z zarzucanych uchybień - w sposób prawidłowy zgromadził w sprawie materiał dowodowy, poddał go wnikliwej ocenie, a w konsekwencji ustalił stan faktyczny odpowiadający treści zaferowanych przez obie strony dowodów. Stąd też Sąd Okręgowy, uznając ustalenia te za prawidłowe, przyjął je za własne, czyniąc integralną część swojego stanowiska i uznając za zbędne ponowne ich przytaczanie. Przypomnieć w tym miejscu należy, że treść art. 6 k.c. określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, przy czym Sąd nie ma obowiązku dążenia do wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności sprawy oraz nie jest zobowiązany do zarządzania dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Nie ma też obowiązku przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (por. wyrok Sądu

Apelacyjny w Poznaniu z dnia 29 grudnia 2003 r., sygn. akt I ACa 1457/03, OSA rok 2005, nr 3, poz. 12; wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r., sygn. akt I CKU 45/96).

Mając na uwadze powyższe zasady, prawidłowo przyjął Sąd Rejonowy, że to właśnie strona powodowa nie wywiązała się z obowiązku wykazania faktów, z których wywodziła skutki prawne i ocena ta, wbrew sugestii skarżącego, nie jest dowolna, znajduje bowiem oparcie w całokształcie materiału dowodowego zebranego w sprawie. Sąd I instancji przede wszystkim prawidłowo ustalił, że w niniejszej sprawie nie ujawniono okoliczności świadczących o tym, by pomiędzy stronami w dniu 16 lipca 2018 r. doszło do skutecznego zawarcia umowy pożyczki i tym samym by po stronie D. H. (1) występowała wola otrzymania od M. H. (1) kwoty 60.000 zł z tego tytułu wraz z jednoczesnym zobowiązaniem się wobec powódki do późniejszego zwrotu tej samej ilości pieniędzy. Podnieść w tym miejscu należy art. 720 k.c. jasno wskazuje essentialia negotii umowy pożyczki, które stanowią nie tylko oznaczenie stron i określenie ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, ale obejmują również zobowiązanie się do ich przeniesienia oraz obowiązek zwrotu przedmiotu pożyczki we wskazanym terminie. Tymczasem strona powodowa w niniejszej sprawie nie zaproponowała żadnego dowodu z którego nie tylko wynikałoby, że do skutecznego zawarcia umowy pożyczki doszło, ale również z którego wynikałoby jakie były przedmiotowo istotne elementy wskazanej czynności prawnej. Na marginesie jedynie przypomnieć należy, że zgodnie z art. 720 § k.c. umowa pożyczki, której wartość przekracza tysiąc złotych, wymaga zachowania formy dokumentowej. Odnosząc się do wersji zdarzeń forsowanej przez stronę powodową podkreślić należy za Sądem I instancji, że z akt sprawy nie wynika także w żaden sposób, aby w 2008 r. D. H. (1) znajdował się w takiej sytuacji życiowej oraz materialnej, aby miał potrzebę by pożyczać od matki jakiegokolwiek pieniądze.

Kwestią niesporną natomiast w niniejszej sprawie pozostaje, że pomiędzy stronami istniały wzajemne rozliczenia wynikające ze spadku po mężu powódki i ojcu D. H. (2) oraz rozliczenia związane z kosztami zakupu i urządzenia mieszkania położonego w P. przy ulicy (...). W świetle powyższego oraz zaproponowanych przez obie strony postępowania dowodów zdecydowanie bardziej wiarygodna jawi się wersja forsowana przez stronę pozwaną, iż kwota 60.000 zł była niczym innym jak zwrotem pieniędzy należnych D. H. (1) wynikającym z wzajemnych rozliczeń stron związanych ze spadkiem po mężu powódki oraz rozliczeniami związanymi z kosztami zakupu i urządzenia mieszkania. Potwierdza to rzeczowy materiał dowodowy w postaci: umowy zakupu lokalu mieszkalnego położonego w P. przy ulicy (...), umowy zawarcia kredytu hipotecznego na zakup nieruchomości, umowa sprzedaży nieruchomości położonej w P. na ulicy (...), umowy darowizny. Z wersją zdarzeń prezentowaną przez stronę pozwaną, a tym samym ze zgromadzonym w sprawie rzeczowym materiałem dowodowym w pełni korespondują również zeznania świadków J. S. oraz K. D., którzy w swych relacjach potwierdzili, iż to właśnie pozwana oraz jej zmarły mąż pokryli koszty związane z zakupem i wykończeniem mieszkania położonego w P. przy ulicy (...). Wersję tę w sposób przesądzający potwierdza również dowód szczególny, którym jest potwierdzenie polecenia przelewu z dnia 16 lipca 2018 r., z którego wynika, iż powódka składając zlecenie przelewu kwoty 60.000 zł na rzecz D. H. (1) określiła jego tytuł jako „Kupno mieszkania.” Okoliczność tę należy ściśle powiązać z niekwestionowanym przez strony faktem, że D. H. (1) w 2018 r. nie sprzedawał swojej matce M. H. (1) żadnego mieszkania, ani również nie kupował żadnej innej nieruchomości. Jedynym mieszkaniem, z zakupem którego związany mógł być wskazany przelew środków było zatem mieszkanie położone w P. przy ulicy (...) zakupione w dniu 27 marca 2008 r. przez D. H. (1) i pozwaną M. H. (2) oraz istniejące między wymienionymi rozliczenia związane z jego zakupem oraz wyposażeniem. W odpowiedzi na zarzut skarżącego, iż gdyby istotnie przelew środków dokonany w dniu 16 lipca 2008 r. stanowił element rozliczeń stron związanych ze spadkiem po mężu powódki lub rozliczeń związanych z wyposażeniem mieszkania powódka dałaby temu wyraz w tytule przelewu podnieść trzeba, że kierując się tym samym sposobem rozumowania stwierdzić trzeba, iż gdyby ów przelew stanowił wykonanie zawartej umowy pożyczki, jak stara się przekonywać powódka, to okoliczność ta także bezspornie znalazłaby wyraz w jego tytule. Nie sposób również nie dostrzec, że w tym samym dniu w którym doszło do przelewu środków w kwocie 60.000 zł, to jest 16 lipca 2008 r. została zawarta umowa darowizny, na podstawie której D. H. (1) i M. H. (2) darowali powódce M. H. (1) opisany lokal mieszkalny przy ulicy (...) w P.. Okoliczność ta stanowi kolejny istotny element potwierdzający prawdziwość wersji zdarzeń forsowanej przez pozwaną, iż zgodziła się ona z mężem darować powódce mieszkanie uzależniając jednak czynność tą od uprzedniego przekazania im przez powódkę środków w ramach wzajemnych rozliczeń. W ocenie Sądu Odwoławczego skarżący zbyt dużą natomiast wagę

zdaje się przywiązywać do kwot stanowiących element rozliczeń między powódką a pozwaną i jej zmarłym mężem oraz zdaje się wyciągać zbyt daleko idące wnioski z faktów, że ich wysokość nie znajduje potwierdzenia w zgromadzonych dowodach. Tymczasem w sprawie bezspornym pozostaje, że zarówno powódka jak i pozwana oraz jej mąż w pełni świadomie choćby zawierając umowę sprzedaży nieruchomości położonej w P. przy ulicy (...) zaniżyli cenę sprzedaży wskazaną w umowie, czego w toku postępowania nie ukrywali.

Chybiony okazał się również podniesiony przez skarżącego zarzut naruszenia przez Sąd I instancji treści art. 720 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie. Ponieważ zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił na ustalenie, że między powódką a jej synem doszło w dniu 16 lipca 2008 r. do skutecznego zawarcia umowy pożyczki, przeto nie sposób przyjąć aby Sąd I instancji dopuścił się naruszenia powołanego przepisu poprzez jego niewłaściwe zastosowanie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego, Sąd Okręgowy orzekł jak w punkcie 2 sentencji, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.), zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, który w postępowaniu odwoławczym pozwany wygrał w całości. Tym samym Sąd zasądził od powódki M. H. (1) na rzecz pozwanej M. H. (2) kwotę 2.700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.